

AKIL ALMAZ
MACERALAR

NASIL
FENOMEN
OLDUM?

ROMAN

SALİH UYAN **CARPE
DIEM**

Acayip İşler Takımı
Nasıl Fenomen Oldum?

Yazar: Salih Uyan
Resimleyen: Isobel Lundie
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 210
Genç Kurgu / Macera-Mizah
1. Baskı, İstanbul, Mart 2018
2. Baskı, İstanbul, Şubat 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

ISBN: 978-605-144-173-3

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24

kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
[instagram/carpediemkitap](https://www.instagram.com/carpediemkitap)
[facebook.com/carpediemkitap](https://www.facebook.com/carpediemkitap)

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BU İSTE BİR İŞ VAR!

Caddenin iki yanında binlerce insan birikmiş çıl-
gınca bizi alkışlıyordu...

Benim boynumda asılı Ramazan davuluna benze-
yen bir davul vardı ve tokmağı vurdukça vuruyordum.

Yaklaşık yüz elli kişilik bir bando takımıydık ve şeh-
rin en kalabalık caddesinden aşağıya doğru uygun adım
yürüyorduk.

O kadar kalabalık olmamıza rağmen bando takı-
mından oldukça cılız bir ses çıkıyordu.

Dirililili dirilililili dirililili lülülü dıt dıt dıt!

Dirililili dirilililili dirililili lülülü dıt dıt dıt!

Kendi kendime niye bu kadar kötü bir marş çaldı-
ğımızı düşünüyordum.

Ne çaldığımızı bilmiyordum ama sanki nefret ettiğim bir şarkının melodisini andırıyordu.

Bir ara bizim okulun yanından geçtiğimizi fark ettim. İnşallah okul müdürü, öğretmenler ve arkadaşlar beni görürler, diye düşündüm.

Kafamı sağa doğru çevirip okula baktım. O sırada birden bando takımı çalmayı kesti. Ben de mecburen davula vurmaya bıraktım.

Caddenin kenarına dizilmiş, ellerinde bayraklarla çılgınca tezahürat yapan kalabalık da aynı anda susmuştu.

Bu sessizliğin ortasında bir çığlık yankılandı:

“Efe, yine okula gelmedin oğlum. Devamsızlığın sınırda. Kalacaksın bu gidişle.”

Bütün gözler bana döndü. Gözlerimi kısarak sesin sahibini görmeye çalıştım ve okulun birinci katında okul müdürünün kafasını gördüm.

Olamaz! Resmen pencereden bana bağıyordu müdür. Bu arada sesi inceldi, kadın sesi gibi çıkmaya başladı:

“Kalacaksın, kalacaksın, kalacaksın!”

Okuldakilere hava atayım derken cümle âleme rezil olmuşum. Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseliyordu.

Okulun üst katlarındaki pencerelerde Kürşat'la Şeref'i gördüm. Onlar da “Kanka, noldu? Tokmak elinde kalakaldın!” diye benimle dalga geçiyorlardı.

Gözlerimi kapattım. Bu sırada bando tekrar çalmaya başladı.

Dirililili dirilililili dirililili lülülü dıt dıt dıt!

Gözlerimi tekrar açtım ve yarım metre mesafede annemin sinirlendiğinde yay gibi gerilen kaşlarını gördüm.

“Efe, yarım saattir alarm çalıyor. Kalk artık ya! Geç kalacaksın!”

Dirililili dirilililili dirililili lülülü dıt dıt dıt!

“Ne yatmayı biliyorsun ne kalkmayı!”

Dirililili dirilililili dirililili lülülü dıt dıt dıt!

Uzanıp telefonun alarımını kapattım. Annem hâlâ söyleniyordu. Saate baktım. 08:20.

Bugün okula gitmesem!

Müdürün camdaki kafası geldi aklıma. Canım sıkkın bir şekilde banyoya yürüdüm. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa gittim.

Masanın üzeri bomboştu. İçeri seslendim.

“Anne, kahvaltı yok mu?”

“Yok oğlum, sofrayı kurup yine kaldırdım sen kalkmayınca. Muz ye bir tane!”

“Anne, her sabah muz yemekten maymuna döndüm ya!”

İçeriden annemin kıkırdamasını duydum.

Üzerimi giyindim. Çantama bir tane muz atıp dışarı fırladım.

İstanbul güzel bir güne uyanıyordu. Şehrin sabah saatlerine özgü kıkırdanışını çok seviyorum. Kepenk açan esnaf, uykulu gözlerle okula yürüyen minikler, pastanelerden dışarı taşan simit ve poğaçanın kokusu...

Caddeye çıktığımda telefonumu açıp Youtube kanalına girdim.

İzlenme sayısı on bini geçmiş. Nasıl yani! Bir yanlışlık olmalı!

Son videoyu bir gece önce saat on bir civarında yüklemiştim. Yatarken bin civarında bir izlenme sayısı vardı. Ekranda pencereyi kapatıp tekrar açtım. Evet, yanlış değildi.

On bin yüz elli iki izlenme...

Ve yüzden fazla yorum...

Hafif bir sevinç çığılığı attım. Domatesleri tezgâha dizen manav dönüp bana ters ters baktı.

Nasıl olur ya? Bir gecede on bin izlenme nasıl olur?

Bu sırada telefonum çaldı. Arayan Bahadır'dı.

"Alo, Bahadır. Gördün mü oğlum?"

"Gördüm Efe."

"Fenomen oldun oğlum, fenomen!"

"Abi, videoyu kaldırmanı isteyecektim ben" dedi Bahadır mahcup bir ses tonuyla.

“Nasıl yani?”

“Kaldır işte.”

“Bahadır, videoyu kaldıramam. İzlenme sayılarına baksana abi!”

“Kaldıracaksın Efe, kaldıracaksın!” diye bağırdı birden Bahadır ve gürültülü bir şekilde ağlamaya başladı.

Neler olduğunu anlayamadım ama Bahadır’ın sesi bu kadar kötü geldiğine göre pek iyi şeyler olmamıştı. Daha önce hiç bu şekilde bağırdığını duymamıştım onun.

“Tamam. Okulda bir görüşelim. Kaldırırız icabında” dedim.

Bahadır’ın gürleyen sesi tekrar eski mahcup tonuna dönüş yaptı:

“Abi, icabında micabındayı bırak. Çok kötü durumdayım.”

Bahadır’ın hıçkırıklarından ne dediğini anlamakta zorlanıyordum.

“Okulda konuşuruz. Sen rahat ol” dedim tekrar.

Hıçkırık sesleri devam ederken telefonu kapatıp videoya tekrar baktım. Bu işte bir iş vardı!

Videonun altında uzanan yorumlara göz atınca beynimden aşağıya kaynar sular döküldü. Nabzım hızlandı, midem bulanmaya başladı.

Hemen hesabıma giriş yapıp videoyu sildim. Sonra Bahadır’a mesaj attım, sildim videoyu diye.

Fazla belaya bulaşmadan bu işten kurtulduğumuzu düşünüyordum.

Adımlarımı hızlandırıp okula doğru düşünceli bir şekilde yürürken, oldukça masum bir düşünceyle çekilen bir videonun, internetin karanlık sokaklarında kontrolden çıkmış bir canavar gibi önüne çıkan her şeyi yiyerek büyümeye ve gelişmeye devam edeceğini tahmin bile edemezdim.

Sınıfa girdiğimde Bahadır en arka sıraya kapaklanmış hâlâ ağlıyordu.

Birden içimde büyük bir pişmanlık hissettim. Ama maalesef internet anayasasında pişmanlık affı yer almıyordu...

ÜÇ HAFTA ÖNCESİ

Yirmi dakikadır telefon elimde yatağın üstünde uzanıyordum.

Bir türlü tamamlayamadığım yarım kalan cümlem de ekrandan bana bakıyordu.

“Herkes yağmur yağıyor zannediyor, ama benim oturduğum yerden baksalar şehre, sen yağdığını görecekler. Saçların evlerin saçaklarında, gözlerin su birikintilerinde...”

Son kısım güzel. Ama baş taraftaki ‘herkes’ kelimesi cümleyi basitleştiriyor gibi...

“Bırak herkes yağmur yağıyor zannetsin. Ben biliyorum ya şehre sen yağdığını, gerisi önemli değil. Saçların evlerin saçaklarında, gözlerin su birikintilerinde...”

Yine olmadı! Su birikintisinde göz mü olur ya!

Yazdığım cümleyi silip mutfağa gittim. Kaynayan çaydanlıktan bir bardak çay doldurup odama geri döndüm.

Bardağı pencerenin pervazına koydum. Yağmur hızlanmıştı. Odanın ışığı biraz fazla gibiydi. Işığı kapatıp yeniden camın kenarına geldim.

Gözlerim sokak lambasında, elim telefonun dokunmatik ekranında birkaç dakika daha bekledim. Zihnimde kelebekler gibi uçuşan kelimelerden bir cümle daha kurmayı denedim:

“Seninle aynı yağmur altında ıslanmak isterdim. Ama yağmur yağarken sen yoksun, sen varken de güneş açıyor. Ve ben seni kupkuru cümlelerde özlemeye devam ediyorum.”

Bu cümle oldu işte! Çektiğim fotoğraf da güzel. Camdaki yağmur damlaları, sokağa masalsı bir atmosfer veriyor.

Paylaşımı yapıp beklemeye başladım. Takipçi sayım bini geçmişti. On dakika içinde kırk üç kişi beğendi fotoğrafı. Üç kişi takibe başladı. Bu arada ben de pijamalarını giyip yatağımı yaptım.

Bir arkadaşım “Instagram’dan yürü” demişti, “Facebook çok yaşlandı. Twitter fazla siyasi. Youtube zahmetli. Sen Instagram’da parlarsın!”

Twitter ve Facebook hesaplarım da var ve oradan da paylaşımlar yapıyorum. Ama ağırlığı Instagram’a veriyorum bu aralar. Çünkü Instagram gerçekten çok iyi. Fotoğraf çekmeyi de seviyorum.

Bir süre Instagram'dan yürüyeceğim. İyice parlayana kadar...

Telefonu yanımdaki sehpanın üzerine koyup yatağa uzandım. Bir cümle daha yazabilirdim aslında ama gözlerim kapanıyordu.

Telefonu uçak moduna aldım. Boş çay bardağı pencerenin kenarında çok güzel duruyordu. Yine cümleler hücum etmeye başladı zihnime:

“Çayla birlikte sana olan özlemim de demlendi bu gece. Ve ben altını kıstıkça ateşin, aşkım daha çok fokurdadı.”

Uykuyla uyanıklık arasında kurduğum cümleyi düşündüm. Kalkıp, yağmur damlalarının süslediği camı fon yaparak boş çay bardağının fotoğrafını çekmek çok zor geliyordu.

Aşkın fokurdaması zaten saçma sapan bir benzetme olmuştu.

En iyisi uymaktı...

KOPYALA-YAPIŞTIR

“Arkadaşlar, deneme sınıfta mı, sınav salonunda mı?”

“Sınıfta.”

Bu cevaba sevindim. Çünkü sınav salonundaki sıralar çok rahatsızdı.

Erkan, tostundan kocaman bir ısırık alıp, “Dün gece iyi kastın ha!” dedi gülmeye çalışarak. Ağzından sarkan kaşarlardan dolayı tam gülemiyor olsa da yüzünde yeterince sinir bozucu bir ifade vardı.

“Ne kasmaşı?”

“Ne kasmaşı olacak oğlum. Yok güneşler açıyor, kupkuru cümlelerde seni özlüyorum falan filan.”

Cevap vermedim. Bin bir zorlukla yazdığım ve büyük beğeni toplayacağını düşündüğüm cümleler, böyle geyik muhabbetine meze olunca sinirim bozuluyordu.

“Abi, sen âşık falan mı oldun yoksa?”

“Ne alakası var abi bunun şimdi?”

“Ne bileyim! Sen mantıklı bir adamsın aslında, ama Instagram’da resmen ağlıyorsun. Gözyaşların ekrandan akıyor be oğlum.”

“Erkan, sıkıntılı bir adamsın sen” dedim sadece. Canım hiç tartışmak istemiyordu.

Erkan dalga geçiyordu, ama sınıfta sosyal medya konusunda tek yetkili bendim ve herkes, bu konuda bana danışmaya başlamıştı.

Normalde derslerle ilgili kimse bana bir şey sormadığı için bu alanda popüler olmak hoşuma gidiyordu.

Diğer sınıflardan bile çocuklar geliyor ve sosyal medya profillerini incelememi istiyorlardı. Ben de kısaca bir göz attıktan sonra ayak üstü tavsiyelerimi sıralıyordum.

Mesela Kürşat’a Instagram paylaşımlarındaki fotoğrafların hep selfie çekimler olduğunu, hesabının selfie fotoğraflarla dolu olmasının yalnız bir insan olduğu mesajını verebileceğini...

Twitter profil fotoğrafı için yüzme havuzunun önündeki bir fotoğrafını kullanan yan sınıftaki Baturay’a, bu fotoğrafın hesap sahibinin sürekli havuz başında vakit geçiren bir tatilci olduğu algısına yol açabileceğini, en ideal fotoğrafların arka fonunda dikkat çekici bir şey olmaması gerektiğini...

Facebook sayfasında profilinde görünen mail adresi, 'sebezsizmutluluk94@hotmail.com' olan Aslı'ya mail adresine fazladan eklenen her kelimenin sosyal medya profilinde bir puan düşüş anlamına geleceğini...

Arkadaşlarıyla kahve içerken veya sohbet ederken otuzdan fazla fotoğraf paylaşan on birinci sınıflardan okul başkanı Mutlu'ya, fotoğrafların altında sıkça kullandığı 'biriktirmek, keyif ve kaçamak' kelimelerinin artık çok itici olmaya başladığını; "İyi ki güzel dostlar biriktirmişim" cümlesinin ve "kahve keyfi, sinema keyfi, yemek keyfi" gibi ifadelerin artık çok demode olduğunu...

Şeref'e kuzenlerle bir bayram sabahı çekilen fotoğrafin kuzenler ve akrabalar dışında kimseyi ilgilendirmedini, ayrıca Facebook sayfasında fazla akraba vurgusunun profilini zayıflatacağını...

Sürekli ailesiyle yurt dışı seyahatlerine çıkan Meryem'e tatile gittiğinde günde otuz twit atıp, eve döndüğünde iki hafta hiç twit atmamanın istikrarsızlık olduğunu ve takipçilerin gözünde görgüsüzlük olarak algılanacağını söylemişim.

Bu yorumlarım ilk önce dalgaya alınmış ama sonradan insanlar büyük bir ciddiyetle, bir psikoloğu ziyaret eder gibi yanıma gelip gitmeye başlamışlardı.

Herkes beni ciddiye alırken Erkan niye eleştirip duruyordu? Kıskanıyordu kesin!

Gerçi arkadaş grubumdaki en akıllı ve mantıklı düşünen kişi de odur.

Ben bunları düşünürken Kayhan Hoca girdi içeri ve selam verdikten sonra öğretmen masasına oturdu.

Sınıfta defter imzalama zamanına has bir uğultu vardı. Herkes sınav başlamadan önceki bu son dakikaların tadını çıkarmak için doyasıya sohbet ediyor, gülüyordu.

“Evet” diyerek ayağa kalktı Kayhan Hoca birkaç dakika sonra, “Sınav başlamak üzere. İnşallah çalışmışsınızdır.”

Önümdeki sırada oturan ve son zamanlarda benimle ‘çakma fenomen’ diye dalga geçen Sinem, “Hocam, dün ders çalışma olayını abarttım resmen. Annem bile nasıl yani falan oldu. Ful çekerim artık bu sınavdan” dedi.

Kayhan Hoca, “‘Türkçe, ağızda ananın ak sütü gibidir’ diyen şairin kemiklerini sızlatıyorsunuz gençler” dedi, “Biraz dikkatli olun ana dilinizi kullanırken, lütfen!”

Kürşat arkadan, “Ak süt ne abi? Kara süt de mi var?” diye fısıldadı sırtarak.

Sessizlik ve düzen uyarılarının ardından soru kitapçıları dağıtıldı.

Birinci soruyu okurken aklıma yine cümleler sızmaya başladı:

“Günde üç yüz soru çözüyorum, ama değişen hiçbir şey olmuyor. Çünkü bütün şıklarda seni işaretliyorum.”

Erkan haklıydı galiba. Aklıma gelen bütün cümleler arabesk bir albümün şarkı sözlerini andırıyordu.

“Hocam, istediğimiz sorudan başlayabilir miyiz?”

Soruyu soran Kürşat’tı. Kayhan Hoca daha önce bu sorunun ne kadar lüzumsuz olduğunu anlatmış olduğundan, Kürşat’a sert bir bakış fırlattı.

“Hangi sorudan başlamak istiyorsun Kürşat?”

“Yedinci soru hocam.”

“Tamam, başlayabilirsin.”

Sınıftaki gülüşme, Kayhan Hoca’nın “Şşşt!” sesiyle kesildi.

İki saate yakın sorularla boğuştuktan sonra kâğıdı hocaya teslim edip kantine indim.

Bizim çocuklar sınavı benden önce bitirmişlerdi. Hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Ben masaya gelince konu yine sosyal medyaya ve benim yazılarıma geldi.

Kürşat, “Kanka, ben seni yeni takip etmeye başladım. Müthiş yazıyorsun ha!” dedi.

Gülerek Erkan’a baktım ve “Bazı arkadaşlar beğenmiyor ama” dedim iğneleyici bir sesle.

Kürşat, “Boş ver sen bazı arkadaşları. Kıskanıyorlardır. Hakikaten, bir yerlerden çarpmıyorsun değil mi o cümleleri?”

“Kopyala yapıştır yapıyorum” dedim, “Hayattan kopyalayıp, telefonun ekranına yapıştırıyorum.”